U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **předseda Městského soudu v Praze**, se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 388/2011 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 23. 12. 2011 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti. V ní uvedl, že dne 4. 10. 2011 podal u Městského soudu v Praze žádost o poskytnutí informace podle § 14 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, jíž se domáhal sdělení výše všech příjmů a výdajů do a z majetkové podstaty v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 52 K 92/97. Současně požadoval sdělení výše všech finančních prostředků na všech účtech konkursní podstaty týkající se zmíněného řízení ke dni 30. 9. 2011, resp. sdělení, kdy a z jakého účtu byla do konkursní podstaty vrácena částka ve výši 546.793 Kč neoprávněně čerpaná JUDr. Š., spolu s údajem o jejím případném vrácení. Městský soud v Praze jako povinný subjekt žádost o informaci dne 10. 10. 2011, sp. zn. Spr 3716/2011, odmítl podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno dne 10. 10. 2011 odvolání, o němž předseda Městského soudu v Praze dosud nerozhodl. Proto se žalobce domáhá, aby soud žalovanému přikázal rozhodnout o jeho odvolání do tří dnů od právní moci rozsudku.

Přípisem ze dne 6. 1. 2012, č. j. 6 A 388/2011 - 6, Městský soud v Praze sdělil účastníkům řízení: *„Vzhledem k tomu, že jako žalovaný je označen předseda Městského soudu v Praze a že u tohoto soudu působí soudci, kteří by měli o podané žalobě rozhodovat, mohla by tato skutečnost zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných*

senátů Městského soudu v Praze.“ Odkázal přitom na totožný závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, a vyzval účastníky, aby se k předmětné otázce vyjádřili podle § 9 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Předseda Městského soudu v Praze dne 19. 1. 2012 souhlasil s delegací věci Krajskému soudu v Praze s ohledem na bydliště žalobce a sídlo povinného subjektu. Rovněž žalobce přípisem ze dne 25. 1. 2012 sdělil, že proti přikázání věci jinému soudu nemá námitek, spíše naopak. Je navíc přesvědčen, že soudci Městského soudu v Praze jsou podjatí, resp. že chovají vůči osobě žalobce nepřátelský poměr. Následně Městský soud v Praze dne 16. 4. 2012 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na delegaci podle § 9 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaným je předseda Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud shledal návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „*vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost*“.

V posuzovaném případě je předseda místně příslušného Městského soudu v Praze v podané žalobě označen jako žalovaný a Městský soud v Praze je povinným subjektem, po němž se žalobce domáhal vydání informace. V takovém případě lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, neboť žalobce u Městského soudu v Praze podal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kterým má podle žaloby být právě předseda tohoto soudu; městský soud rovněž v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace vystupoval jako povinný subjekt. Současně je Městský soud v Praze věcně a místně příslušným správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Z popsaných důvodů jsou všichni soudci specializovaných senátů městského soudu vyloučeni pro možnou podjatost.

Pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu tedy nelze sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma

subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. nález sp. zn. III. ÚS 218/97 ze dne 4. 12. 1997 (N 151/9 SbNU 327) nebo nález sp. zn. IV. ÚS 466/97 ze dne 11. 3. 1998 (N 38/10 SbNU 251), oba dostupné na http://nalus.usoud.cz] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, ale současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS 18/06 ze dne 11. 7. 2006 (N 130/42 SbNU 13; 397/2006 Sb.), http://nalus.usoud.cz]. V něm Ústavní soud vyslovil, že *„výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů“*.

Konečně pak Nejvyšší správní soud poukazuje i na své usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. Nad 14/2012 - 17, www.nssoud.cz, kde ve skutkově a právně obdobné věci téhož žalobce rozhodl stejně jako nyní.

Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně
senátu